సగం విరిగిన వీనస్

శ్రీ 'రాఘవ'

ప్రొద్దు వాటారబోతోంది.

స్టేషన్లో-రైలుకూసి కదలింది...

వెంటనే ఓ జట్కా కూడా స్టేషన్నించి కదిలి—ఆ మహాపట్నంలోకి రాసాగింది...

విక్టోరియా—మబ్బులు పడుతున్న ఆకాశంవంక చూస్తోంది—బండిలోనుంచి.

జట్కా సాహెబు, గుర్రాన్ని జోరుగా తోలుతూ—

"జల్దీ చలో ... బర్ సాత్ ఆయీ..." — అని గుర్రానికి అర్థమయ్యే భాషలో హెచ్చరిక చేస్తున్నాడు.

పచ్చగడ్డి రుచి ఎరుగని బస్తీగుర్రం బక్కచిక్కిన శరీరంతో, పల్చబడ్డ శక్తితో కాళ్ళీడ్చుకుంటూ—బండి లాగుతోంది.

ఆకాశం గాఢమేఘావృత మౌతోంది—సన్న చినుకురాలుస్తో...

"వర్షం దంచేట్టుగా వుంది. ఎప్పటికి చేరుకొంటుందో యీ బండి...తడుస్తానేమో!"—విక్టోరియాకు చిరాకెత్తింది...

జట్కా సాహెబు గుర్రాన్ని తొందర పెడుతున్నాడు...

విక్టోరియాకు వర్షంలో తడుస్తానేమోనని భయం వేయసాగింది...

"ఇంకెంతదూరంవుంది రావు సాహెబుగారి బంగళా ?"—

విక్టోరియా, ఆదుర్దాగా అడిగింది జట్కా సాహెబుని.

"ఇంకెంతదూరం తల్లీ ! దగ్గర్లోకే వచ్చేశాం... మిమ్మల్ని తడవనీయకుండా దొరగారి బంగళాకు చేర్చే పూచీ నాది"—అని, విక్టోరియాకు ధైర్యంగా జవాబిచ్చాడు...

వర్షం పెద్దదౌతోంది క్రమేపీ...

రిచ్చవడి చూస్తోంది విక్టోరియా !

గుర్రాన్ని, నురగలు కక్కేలాగు సాహెబు కొడుతున్నాడు ... విక్టోరియాకి, ఆ వాతావరణంలో ప్రయాణించటం విసుగ్గా వుంది. గుర్రాన్ని, తనని తొందరగా చేర్చటంకోసమని, సాహెబు అలా చచ్చేట్టుగా బాదటం—ఓ పెద్ద హింసగా కనిపించింది—

"ఈ ప్రయాణం యివాళే ఎందుకు పెట్టుకున్నానా? తీరా ఇక్కడికొచ్చి ఏ రిక్షాసైనా చేసుకుపోతే బాగుండేది; ఎందుకు జట్కాబండి—యిలాంటి ఓపికలేని గుర్రం లాగేది — ఎక్కానా? ఖర్మ..."—తనలో తను విక్టోరియా విచలితమనస్విని అయింది—...

వర్షం జోరుగా కురుస్తోంది.

గుర్రం...తడిసిన రోడ్డుమీద పరుగుని తగ్గించింది...మెల్లిగా నడుస్తో...

సాహెబు సగం తడుస్తూ, త్వరగా వెళ్ళమని అరుస్తున్నాడు వూతపదాల్తో.

విక్టోరియాకు 'ఛీ! ఛీ!' అనిపించే భావాలు ముమ్మరంగా ముసురుకోసాగినై...యీడ్చికొట్టే వాన జల్లుకు తడుస్తూంటే.

విద్యుద్దీపాలు కురిసే వర్షంలో మసకమసగ్గా కాంతిని విరజిమ్ముతున్నాయి.

జనసమ్మర్దం పల్చపడి పోసాగింది. లారీలు...చిన్న కార్లూ...రిక్షాలు...రొద చేస్తూ వస్తూ-పోతూ వున్నాయి.

వర్షం రెచ్చుతోంది.

జట్కా లెఖచేయకుండా పోయి, పోయి ఓ పెద్ద మైదానాన్నానుకునివుండే, ఓ విశాలమైన ఆవరణలో, వున్న మేడముందు, ఆగింది-

విక్టోరియా జట్కా దిగింది.

వాన, గాలితో చిలిపిగావచ్చి ముఖాన కాస్త జల్లుకొట్టి పోయింది.

పమిటచెంగుతో, 'అబ్బ!' అనుకుంటూ జల్లు నీళ్లని తుడిచేసుకుని జట్కా సాహేబుని డబ్బులిచ్చి పంపేసింది.

చుట్టూ చీకటి అప్పటికే దట్టంగా వ్యాపించుకుపోయింది.

వర్షం...విద్యుద్దీపాల హీనకాంతి...గాలిహోరు...నేలమీద...పాదాలకింద, చిన్నచిన్న పిల్ల కాలవలు మలుపులు తిరుగుతూ పల్లంలోకి దారితీస్తూ పోతున్నాయి. విక్టోరియా మెల్లిగా, ఆ వాతావరణం లోంచి మేల్కొని, గేటువద్దకు చేరి ఇనుపవూచల గుండా, మేడముందుకుపోయే చిన్నరోడ్డువంక చూస్తూ "ఎవరైనా తనను లోపలికి ఆహ్వానించే దిక్కూమొక్కూ వుందో, లేదో? కేక వేస్తే పలికేనాథుడెవరైనా దగ్గర్లో వున్నాడో-లేడో?" అనుకుంటూ-గేటుకి వేసిన తాళంచిప్ప కదిలించింది అటూ-యిటూ ఇనుపబద్దీలకు కొట్టూ...

ఒకటి, రెండుసార్లు-"ఎవరైనా వున్నారా?" అని పెద్దగా కూడా కేక వేసింది.

మేడముందు పోర్టికోలో రెండు కుక్కలు తన కేకకు జవాబిస్తూ మొరిగినట్లు విక్టోరియాకు వినిపించింది.

మళ్లీ కేక వేసింది విక్టోరియా! వర్షంలో తడుస్తూ ఈడ్చికొట్టే దుడుకు గాలికి తూలుతూ భయపెడ్తున్న చీకటికి కుంచించుకుపోతూ!-

పోర్టికోలో కుక్కలు మొరుగుతూనే వున్నాయి.

విక్టోరియా లోపలికి ఎలా వెళ్లటమా! అని ఆలోచిస్తోంది.

ఇంతలో ఓ కాపలావాడు వూగుతూ, చేతిలో లాంతరుతో-వస్తున్నాడు గేటు తీయటానికి. అతని ప్రక్కనే మొరుగుతూ-ఓ కుక్క కూడా చిన్న పరుగుతో వస్తోంది...వర్షంలో కాస్త తడుస్తూ.

విక్టోరియాకు కాస్త ధైర్యమొచ్చింది. ఆ కాపలావాడు, లాంతరు పైకెత్తి

"ఎవరూ?"-అంటూ చూశాడు..,కుక్క మొరుగుమానేసింది.

"ఓ స్త్రీ!" అని గుర్తుపట్టి, కాపలావాడు; తాళం చెవులగుత్తితీసి, గేటుతాళంతీసి, విక్టోరియాను లోపలికి ఆహ్వానించాడు...ఓచిన్న నవ్వు నవ్వుతో...

అప్పటికే విక్టోరియా ఎడా-పెడా తడిసిపోయింది; తలంతా నీళ్లుకారుతోంది. చేతిసంచీకూడా బాగా తడిసిపోయింది.

విక్టోరియా మెల్లిగా, ఆ కాపలావానితో, ఆ చిన్న రోడ్డుమీదుగా, పోర్టికోలోకి చేరుకుంది. కాపలావాడు చిన్నగా ఎందుకు నవ్వింది తేల్లేదు. చుట్టూ చూసింది...మేడ చుట్టూ పెద్దపెద్ద చెట్లు, చీకటి రాలుస్తో, భయంకరంగా కొమ్మలు విస్తారించుకుని-వ్యాపించి వున్నాయి.

మేడమీదనుంచి, ఓ పెద్దవిద్యుద్దీపపు కాంతి చుట్టూ వేయబడి అందగా పెంచబడుతున్న తోటంతనీ కాంతివంతం చేస్తోంది.

కురిసిన వర్షం కురిసినట్టుగా, చెట్లక్రిందకు జారి, ఎండుటాకుల్ని తేలుస్తో నిల్చివుంది ఇంకినంత వరకు ఇంకిపోయి.

పడుతున్న విద్యుద్దీపకాంతిలో; మేడమీదికి పిచ్చిగా, వెర్రిగా పాకిపోయిన బరాణీ ఆకులమీద వర్షపు చినుకులు మిలమిలా మెరుస్తున్నాయి.

పోర్టికోలోంచి కాస్త ధైర్యంచేసి వసారాలోకి వెళ్ళి నిల్చుంది...ఫాన్ తిరుగుతూంటే.

కాపలావాడు ఈలోపుగా మేడమీది కెళ్ళి వచ్చి,

"పైకి రండమ్మగారూ! అయ్యగారుతో చెప్పొచ్చుకూర్చమన్నారు. మీకు వేరేగదికూడా చూపారు. రండి....అని తనెవరో తెలీపర్చుకోకముందే, ఆ కాపలావాడు తనకు కావలసిన ఏర్పాట్లు చేసినందుకు విక్టోరియాకు ఆశ్చర్యం వేసింది.

ఫాన్ గాలికి, అప్పటికి విక్టోరియా బట్టలుకొంచెం ఆరాయి.

కాపలావాడు, మేడపైకి దారితీస్తూ మెట్లెక్కుతున్నాడు...తడిసిన చెప్పులతో ముద్రలు వేస్తో....

విక్టోరియా, చేతిసంచీతో అతన్ని అనుసరిస్తో ఎక్కుతూ—మెట్ల మధ్యకు చేరగానే...

"నేనెవరో నీకు తెలుసా!" అనడిగింది. కాపలావాడు, పైమెట్టు మీంచి క్రింది మెట్టుమీద నుంచొన్న విక్టోరియాను చూస్తో మళ్లీ ఓచిన్న నవ్వు నవ్వాడు—నువ్వునాకు బాగా తెలుసన్నట్లు.

ఆ నవ్వుకీ, గేటుతీస్తూ లోపలికి ఆహ్వానించేప్పుడు నవ్విన నవ్వుకు పెద్దతేడాయేమీ కనిపించలేదు విక్టోరియాకు.

"అయితే నన్నెరుగుదువన్న మాట" విక్టోరియా, తనని తప్పకుండా ఎరుగున్నాడనే స్థిర నిశ్చయంతో అనేసింది.

కాపలావాడు తలూపాడు.."ఊఁ..." అంటూ మళ్లీ మెట్లెక్కటం మొదలెట్టాడు విక్టోరియా కూడా అతణ్ణి అనుసరించింది...

ఇరువురూ పైకిచేరారు.

కాపలావాడు, క్షణంలో అదృశ్యమై ఓగది లోంచి, సగం తెరిచిన తలుపులగుండా తలరిక్కించి.-

"ఇలా రండమ్మగారూ! ఈగదే మీకుఏర్పాటు చేసింది. ఇందులో అయ్యగారు పిక్చెంతవరకూ హాయిగా, వుండొచ్చు. తడిసిన బట్టలేమైనా వుంటే, యీ దణ్ణాన వ్రేలాడించండి. ఫాన్ తిరుగుతోందిగా! క్షణంలో తిరిపోతే మళ్లీవస్తాను." అంటూ వెళ్లి పోయాడు గదిలోంచి విక్టోరియా గదిలోకి రాగానే.

రౌండ్ టేబిల్ మీద వేడి వేడికాఫీ పొగల్ని వదుల్తోంది. రెండు పెదసోఫాలు! ఓదోమ తెరదించిన మంచం; రెండుసాదా కుర్చీలు; ఓ టేబిల్ అతిలోక సౌందర్యమైన వీనస్‌తో అలంకరించబడి వుందా గదిలో. గోడకుచుట్టూ ఓ పెద్దకొయ్యబద్దీమీద, రకరకాల ఫొటోలు వర్ణచిత్రాలు ప్రకృతి దృశ్యాలు నిండి వున్నాయి.

ఓ ఫ్రెంచి—తైలవర్ణచిత్రాలతో నిండి ఎంతో అందాన్నీ విలువనూ వెలాగ్చుతున్న క్యాలెండర్—గోడకు వ్రేలాడుతోంది....

ఓ నీలిరంగు విద్యుద్దీపం గదంతటినీ నీలి నీలి వెలుగుల్ని గుమ్మరిస్తోంది...మత్తుగా.

విక్టోరియా బటలు మార్చుకుని తడిసిన తలని వాలుజడని వోదులుచేసి ఆరపెట్టు కుంటోంది.

ఆ గదికి వున్న మూడు కిటికీల్ని నిర్భయంగా తెరచివేసింది. వాన గాలి కాస్త చలితో నింపుకుని గదిలోకి మందగమనంతో వీస్తోంది.

ఇంకా వర్షం నిల్చి కురుస్తోంది.

మేడ చుట్టూవున్న తోటంతా స్నానం చేస్తో న్నట్లు హాయిగా, గాలికి వూగుతోంది.

కాసేపు కిటికీవద్దే విక్టోరియా నిలబడి, కాఫీ త్రాగేసింది.

గాలి వానకి చల్లబడ్డ శరీరం కొంచెం వేడి, వేడిగా మారినట్లు తెలుసుకుంది...ప్రయాణపు బడలిక కాస్త తీరినట్లనిపించింది.

వీస్తోన్న వానగాలిలో, తోటలోని సంపెంగ పూల వాసన, నైట్‌క్వీన్ పరిమళం, మేడపైకి ఎక్కి ఎక్కనట్లున్న సన్నజాజుల తీగల్లోంచి రాలేక రాలేక వస్తున్నట్లుగా వస్తోంది.

విక్టోరియాకు ఆ ప్రశాంత వాతావరణం ఇంకా కాసేపువుంటే బాగుండు ననిపించింది...

కాని అలా జరగలేదు...ఎవరిదో అడుగుల చప్పుడు...ఓ నలభైయేళ్ల స్త్రీ వచ్చింది. గదిలో నిలబడి...తన వంక తదేకంగా చూడటం విక్టోరియా పసిగట్టి ఆమెవంక చూసింది.

"భోజనానికి రమ్మనమని ఆహ్వానిస్తున్నారు" అని చెప్పింది ఆ వచ్చిన నలభైయేళ్ళ వ్యక్తి - విక్టోరియాకు ఆశ్చర్యం వేసింది...తనొచ్చి ఇంతసేపైతే, పల్కరించడానికి ఒక్క కాపలావాడూ ఈ నలభైయేళ్ళ స్త్రీ తప్ప, మరెవ్వరూ లేరా? యీ ఇంట్లో... ఏమిటీ విచిత్రం!...విక్టోరియా తెల్లబోయిన మొహంతో, కిటికీలోకి చూసింది...

కాపలావాడు కనిపించాడు...

"వెళ్ళండమ్మగారూ! అయ్యగారు మీకోసమే కూచునుంటారు...కనిపెట్టుకుని..." అని మళ్ళీ గుర్తు చేశాడు...విక్టోరియా వినిపించుకోకుండా

"ఎవరు రమ్మంటున్నారు భోజనానికి?" కొంచెం అనుమానంగా అడిగింది ఆ స్త్రీవంక చూస్తో...

"దొరగారు..."

"ఏ దొరగారు?"

"మా దొరగారు..." - అ స్త్రీ కంఠం ఎందుకో కాస్త పరుషంగా పలికింది. విక్టోరియాకు లేవక తప్పిందిగాదు...కాపలావాడు కూడా గది బయట నుంచే -" నెమ్మదిగా భోంచెయ్యండి అమ్మగారూ! మీ రొచ్చేలోపుగా గదంతా సర్దుతాను...పడుకు నేందుకు వీలుగా" - అన్నాడు.

విక్టోరియా, పెద్దగా, ఆ కాపలావాని మాట వినిపించుకోకుండా - ఆ నలభైయేళ్ల స్త్రీ వెనకగా - నడుస్తో—

"చూడు...నీ పేరేమిటి?"-అనడిగింది. ఆ నలభైయేళ్ళ స్త్రీ చటుక్కున ఆగి, వెనక్కి తిరిగి,

"చెల్లమ్మ..."

"ఏం చేస్తుంటావు...?"

"వంటచేస్తాను...మీలాంటివాళ్ళొస్తే మంచీ మర్యాదా చూస్తాను." అని నడవసాగింది.

"మీ దేవూరు?"

"ఏ వూరైతే నేం...బ్రతుకిక్కడ..."

గొంతులో గాద్గదికం సుళ్లుతిరిగింది. నిరాశగా. విక్టోరియా అలజడిపడింది, "ఎందుకు నిరాశగా వున్నావ్!' విక్టోరియా పుటిక్కున అడిగింది. చెల్లమ్మ

సమాధానం యిద్దామనుకుంటుండగా - దొరగారున్న భోజనశాల చేరువైంది...అంతే! ఆగిపోయి విక్టోరియాని వెంటబెట్టుకుని ఓ గదిలోకి ముందు తీసుకెళ్లింది.

"కాళ్ళూ చేతులు కడుక్కో!" అంది చెల్లమ్మ. విక్టోరియాకు యీ అలవాటు క్రొత్తగా తోచింది. అయినా కడుక్కుంది—ఆ నీళ్ళగదిలో.

అక్కణ్ణుంచి, చెల్లెమ్మ విక్టోరియాను భోజనశాలలోకి తీసుకువెళ్లి—ఓ కుర్చీ చూపుతూ—

"కూర్చోమ్మా!..." అని మర్యాదచేసింది. విక్టోరియా: ఒక్కసారి ఆ భోజనశాలంతా కలయ చూసింది—కూర్చున్నాక.

అది పెద్ద పొడుగాటిహాలు...దాదాపు పదిమంది దాకా ఒక్కసారే కూర్చొని భోజనం చేయటానికి అనువుగా వుంది. ఎన్నో ముచ్చటగొల్పే గొప్ప గొప్ప చిత్రాలు, వ్యక్తుల ఫోటోలు, గోడలనిండా అమర్చి వున్నాయి.

విక్టోరియాకు - ఆ భోజనశాల, కుర్చీలు ఎంతో గొప్పగా అద్భుతంగా - పాశ్చాత్య నాగరికతను గుర్తు చేశాయి. ఇంతలో చెల్లమ్మ, భోజనాదికొన్ని తెచ్చి, విక్టోరియా ముందు బెట్టి—

"దొరగారొస్తున్నారు..." అని మెల్లిగా ఎంతో జాగ్రత్తగా ప్రవర్తించమన్నట్లుగా—చెవిలో-చెప్పి చక్కా వెళ్ళిపోయింది.

విక్టోరియా-దొరగారికోసం, ఎంతో జాగ్రత్త నిరీక్షిస్తూ—ఆయన్ని చూడాలనీ—తనని ఇంతదాన్నిగా చేసిన మహానుభావుణ్ని దర్శించుకుని తన కృతజ్ఞతను వెల్లడిస్తూ మాట్లాడుదామనీ లోలోన కుతూహల పడజొచ్చింది.

"ఈనాడు తన కాళ్ళమీద తను నిలబడి జీవించటానికి తగిన సహాయమూ సానుభూతీ చూపినవ్యక్తిని ఎలాచూస్తో, మాట్లాడటం ఒక్కసారి ఆయనపట్ల—ఇంతకాలంనుంచి పేర్చుకున్న కృతజ్ఞతనీ ధన్యవాదాన్నీ ఎలా ఎదురుపడి సమర్పించుకోవటం?

—దొరగారు వచ్చేంతవరకూ, విక్టోరియా ఇలా వుక్కిరి బిక్కిరి కాసాగింది—గొప్ప అభిమానంతో...

—ఎలా వుంటారో రావు సాహెబుగారు? ఎలా పల్కరిస్తారో? తనెలా మాట్లాడాలో? ఎంత వినయ విధేయతలుగా ప్రవర్తించాలో?"

—తనిలా ప్రయాణం కాబోయేముందు, తల్లి ఎన్నోరకాలుగా వర్ణించి చెప్పిన విషయాలు, గుర్తుకు రావటంతో విక్టోరియాకు కొంత సుళువు యేర్పడింది.

ఇంతలో దొరగారు—మెల్లిగా - మూడోఅంతస్థునుంచి—దిగి రావటం—, సరాసరి ఆయన వచ్చి... వచ్చి...విక్టోరియాకు ఎదురుగా కూర్చోటం జరిగిపోయింది...

మునుపటికంటే, భోజనశాల, మత్తుగా మరింత కాంతి వంతమైంది నీలిరంగు విద్యుద్దీపకాంతుల్తో...

విక్టోరియా కాటుకకళ్లు అందంగా జిగేలుమన్నాయి...ఒక్కసారి—ఎదురుగావచ్చి కూర్చొన్న మన్మథుడిలాంటి యువకుణ్ణి హఠాత్తుగా చూడటంతోనే..., మనస్సు సంతోషంతో వుక్కిరి బిక్కిరైన ఆకాశంలాగా మారిపోయింది. తనలో యవ్వనం ఎందుకోసిగ్గుపడింది...మరెంతో ఆశ్చర్య పడింది... క్రమేపీ దిగ్భ్రాంతురాలైంది.

"ఈయనా నన్ను వుద్ధరించి చదువు చెప్పించి నా కాళ్లమీద నేను నిలబడేటట్లుచేసిన మహానుభావుడు!" — విక్టోరియా నమ్మలేకపోయింది ... వాలుగా చూసింది—అతణ్ణి!

అతను...తల వంచుకుని ఏమిటో ఆలోచిస్తోన్నాడు...

విక్టోరియాకు—తల్లి చెప్పిన 'రావుసాహెబ్' కూ—ఎదురుగా వున్న యువకునికి, ఎంతో తేడా వుందన్నట్లు భావనకల్గింది.

తల్లి వర్ణించి, చెప్పినరావు సాహెబ్ ఈ యువకుడు 'కాడు' అని నిర్ణయించుకుంది—విక్టోరియా—ఎందుకంటే—...

రావుసాహెబ్ చాలా పొడగరనీ కుడిబుగ్గమీద పెద్ద పుట్టుమచ్చవుంటుందనీ, బొర్దమీసా లుంటాయనీ, బట్టతల అనీ, కళ్ళు విశాలంగా, వుత్తేజంగా, వుంటాయనీ, మాట - చాటుకి పోయినా స్పష్టంగా విన్పించుతుందనీ, మెళ్లోసన్నని బంగారు గొలుసుండి దానికి పులిగోళ్లు వుంటాయనీ, ఇలా ఎన్నో గుర్తులు చెప్పి పంపింది తననిఇక్కడికి—అవేవీ—ఎదురుగా కన్పింస్తున్న యువకునికి వర్తించవు.—

అయితే ఇతనెవరూ?"—విక్టోరియాకి పెద్దగా అనుభవించవలసిందేదో — భయంతోనూ, అనుమానంతోనూ, ఓ భావంగా ఏర్పడింది.

"బహుశా! నన్నెప్పుడూ చూసివుండరనుకుంటాను"—

తనని వుద్దేశిస్తోనే అంటున్నాడని, విక్టోరియా గ్రహించింది ఆ యువకుని పల్కరింపు వినగానే!

"అవును చూడలేదు..."—ముక్తసరిగా జవాబిచ్చింది విక్టోరియా!

ఇంతలో చెల్లమ్మ వచ్చి ఏదో వడ్డించివెళ్లింది.

అప్పటికే ఇరువురూ సగపడి భోజనం చేశారు...

వర్షం తుపర తుపరగా పడ్తోంది...

"ఇంకా వర్షం పడుతుంటె—మీకు ప్రయాణం చేయటం చాలా ఇష్టమనుకుంటాను..."

విక్టోరియా నవ్వుతూ తన విషయమేననుకుని

"నేనేం పెద్దగా తడిసిరాలేదు. చాలా సుఖంగానే వచ్చాను..." అంది...

"మీ పేరు విక్టోరియా కదూ!"

ఊఁ..."

"ఎలా తెలుసు మీకు"—అని అడుగుదామనుకుంది విక్టోరియా! కాని గుండె బలం సరిపోలేదు.

"మీరు క్రిష్టియానిటీ పుచ్చుకుని ఎన్నాళ్లయిందీ!"—

"జన్మతోనే క్రిష్టియన్‌ని నేను..."

"ఓ! అలాగా! ఎందుకడిగానో తెలుసుకున్నారా?"

"ఊహుఁ... తెలీదు..."

"మీరు క్రిష్టియన్ వుమెన్‌లా లేరు చూట్టానికి."

"మరెలావున్నా?"

"ఏ మహిమతోనో యీ లోకంలో అవతరించిన దేవకన్యలా వున్నారు."

విక్టోరియా, ఆ మాటకు చాలా సిగ్గుపడింది. తను ఎంతో అందగత్తెననే సంగతి, ఇలా, ఓ జమీందార్ యువకునిచే అనిపించుకుని, తెలుసుకోవటం ఓ గొప్ప మధురానుభూతిగా తోచింది విక్టోరియాకు—ఆ సమయంలో...

ఈ లోపుగా, ఆ యువకుడు ఇంకేం మాట్లాడకుండానే భోజనం ముగించుకుని టేబిల్ ముందు నుంచి లేచి ఓ కిటికీ దగ్గరకు చేరి నిలబడ్డాడు......

బయట వర్షం సుఖంగా కురుస్తోంది...

విక్టోరియా కూడా మెల్లిగా లేచి తన గదిలోకి వెడదామా—ఆవటా అని సందేహిస్తుండగా—ఎవరివో అడుగులు చప్పుడై పూరుకున్నాయి.

"మీలాంటి దేవకన్యల్ని హఠాత్‌గా ఇలాంటి ప్రశాంత వాతావరణంలో చూసినప్పుడు నాకు మనస్సంతా ఏమిటో హాయిగా వుంటుంది." - మాటల్ని వింటోంటే ఏదో భావన అతని హృదయంలో సాలెగూడులా అల్లుకుంటోందని ప్రస్ఫుట మవసాగింది ఆమెకి.

"సరిగ్గా మీరు ఎలా వున్నారో చెప్పనా? ఇప్పుడు?"

—విక్టోరియా; ఆశ్చర్యంగా తనెలా వుందీ చూసుకుంది— తెలీలేదు... తెలీదన్నట్లుగా చూపుల్ని అతని వద్దకు సాగనంపింది...వీణె మీటినట్లు: తన క్లిష్టమైన రస హృదయంకోసం విచ్చుకున్న కన్నె గులాబీలాగున్నారు... అన్నాడు...

—విక్టోరియా, అతని సమాధానానికి కుంచించుకు పోయింది... ఏమిటీ వుపమానం?? లోలోన వింతగా స్మరిస్తో......ఆందోళనగా గోడమీద వర్ణ చిత్రాల్ని పరిశీలనగా చూడ సాగింది. రకరకాల భంగిమల్లో యెంతోమంది యువతులఫోటోలు — ప్రసిద్ధ చిత్రకారులు చిత్రించినబొమ్మలూ, శృంగారభావాల్ని రేకెత్తిస్తున్నాయి.

అది భోజనశాలగా తోచటంలేదు — ఏదో పురాతన వస్తుప్రదర్శనశాలగావుంది ...... నాలుగు గోడల మూలన ఎక్కడెక్కడో చరిత్రాత్మక ప్రదేశాల్లో లభ్యమైన రాతిబొమ్మలు — దేవకన్యల రూపంలో — దృగ్గోచర మవసాగినై.

"ఏమిటీ మీరు నామాటలు వింటున్నారా? ఈ బొమ్మల్ని చూస్తో మెచ్చుకుంటున్నారా?"

"వింటూ, బొమ్మల్ని చూస్తున్నాను. మెచ్చుకోవటానికి తగిన సంస్కారం నాలో లేదు..."

"పోనీ! మా యింట్లోవున్న చిత్రంలో మీకు బాగా యిష్టమైందేమిటో చెప్పగలరా?"

"క్షమించాలి...కళాదృష్టితో నేనే చిత్రాల్లో బొమ్మనీ చూడటం లేదు..."

"చేతగాదా?"

"అలవాటు లేక ... అంతే!"

విక్టోరియా తుంచేసినట్లు జవాబివ్వటంతో అతను స్తంభించాడు — ఒక్కక్షణం ... మళ్లీ అంతలోనే తేరుకుంటూ — ...

"ఒంటరిగా మిమ్మల్ని చాలా అవస్థపెడుతున్నాననుకుంటున్నారా?"

"ప్రస్తుతానికి యేమీ అనుకోవటం లేదు."

"అంటే, అనుకోవటమనేది కొంతవరకు అలవాటులోనే వుందన్నమాట..."

"మనిషికి అది సహజలక్షణం..."

"ఓహ్! అదా! అర్థమైంది..." — అతను రవ్వంత, కిటికీలోంచి చూస్తో...

"మిమ్మల్ని ఒకందుకు అభినందిస్తున్నాను."

"ఎందుకో?"

"మీ పేరు నేను తెలుసుకున్న సంగతి తెలుసుగా మీకు..."

"ఊఁ..."

"మరి నా పేరేమిటో తెలుసుకోవాలని లేదా?"

"లేదు..."

"ఎందుకని?"

"నేను... రావుసాహెబ్ గారికోసం వచ్చాను. వారి దర్శనంకోసమే నేనీరాత్రి వుండదల్చాను...... మీరెవరైందీ తెలుసుకోవాల్సిన అవసరం నేను పెద్దగా పెట్టుకోలేదు... బహుశా! వారి చుట్టాల్లో ఒకరై వుంటారేమో ననుకుంటున్నాను...అవునా?"

"కాదు..."

"మరెవరూ?"

"వారబ్బాయిని?"

విక్టోరియా త్రుళ్లిపడింది, నిశ్చేష్టురాలౌతూ...

"మీరు వారబ్బాయా?"

"అవును... ఏం కానట్టున్నానా! నా పేరు... ఏదో...? వీరంత పెద్ద పేరు పిలవటం బాగుండదు... కష్టంగా కూడా వుంటుంది. అంతా, మాత్రం నన్ను "రాజేంద్రం" అంటారు... బాగుంటే మీరు పిలవండి. లేకపోతే... 'దొరగారు' అనండి! యీ రెంటిలో ఏదన్నా పలుకుతాను..." — రాజేంద్రం తననిగురించి విక్టోరియాకు విశదం చేశాడు— ...

బయట వర్షం వెలిసింది...

రాజేంద్రం ఎవరో తెలుసుకుంది విక్టోరియా. అతనితో ఆమెకు ఏం పనిలేదు...

"అయితే ఏంచేయాలి? వచ్చినదారే పట్టడం మంచిదేమో! అయినా రావుసాహెబ్ గారు ఏమైనారు? ఎక్కడున్నారు? ఎవరు చెపుతారు ఆయన్ని గూర్చి?" — విక్టోరియా ఆలోచిస్తోంది. రాజేంద్రం, మెల్లగా ఆమెను చూస్తో కిటికీదగ్గరనుంచి కదిలి వచ్చాడు...

మళ్లీ అడుగులచప్పుడు, భోజనశాల ముందు వసారాలోంచి గబగబా విన్పించింది... ఎవరో తొందర పనిమీద అటు యిటూ తిరుగాడు తున్నట్లుగా వుంది ఆ చప్పుడు వింటూంటే!

విక్టోరియాకు చెల్లమ్మేమో ననిపించింది..

రాజేంద్రం కాపలా కాచే రంగడేమో ననుకున్నాడు..

ఈ ఇద్దరిలో - ఎవరో – ఇదమిద్ధంగా ఆయిద్దరికీ అంతు పట్టలేదు.. మొత్తానికి ఎవరో తమ ప్రసంగాన్ని కదలికల్ని పసిగడ్తున్నారని ఇరువురూ గ్రహించేశారు..

అయితే ఎవరూ?

తెలీదు..

దగ్గరగా వచ్చిన రాజేంద్రంని చూస్తో విక్టోరియా కాస్త మెల్లగా ముందుకి కదిలింది.

"రావు సాహెబు గారితో— అదే... ఆఁ.... ఆఁ... మా నాన్నగారితో ఏమిటీ పని"—రాజేంద్రంలో విక్టోరియాతో–ఆమె యవ్వన సౌందర్యాన్ని చూస్తో ముగ్ధుడౌతూ మాట్లాడాలనే మాట్లాడుతూ ఏదో విషయాన్ని పొడిగించాలనే కోర్కె, కుతూహలంతో పెరగసాగింది.

విక్టోరియా అసలే మితభాషిణి. ఎవరికీ వృథాగా కాలక్షేపం చేయడానికి అవకాశమిచ్చే స్వభావం కాదామెది.. తూచి మాట్లాడివేయటం ఆమె కలవాటు.. తన గౌరవాన్ని పోగొట్టకోకుండా ఎదటివారి మర్యాదను కించ బరచకుండా ప్రవర్తించడమే ఆమె అవలంబించే పద్దతీ! మార్గమూనూ! తనని గురించి ఎవరైనా రాజేంద్రంలాంటి గొప్ప అంతస్థుగల్గిన వ్యక్తులు ప్రసంగించటం సంభవమైతే సాధ్యమైనంతవరకు తన వ్యక్తిత్వాన్నీ మనస్తత్వాన్నీ వ్యక్తం చేయకుండా వాళ్ల మాటలకి ఉబ్బి తబ్బిబ్బు కాకుండా నింపుకుండాలా లొంగకుండా వుండటమే లక్ష్యం, లక్షణంకూడా! అందువల్ల విక్టోరియా జీవితంలో కొంత శాంతీ సుఖమూ ఏర్పడి వున్నాయి.. ఇలా ఏర్పడటానికి కారణం రావు సాహెబే!

రాజేంద్రం విక్టోరియా ఏమిటో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తోందని వూహించాడు..

"మా నాన్నగార్ని గూర్చేనా ఆలోచిస్తున్నారు?"

"లేదు.."

"మరేమిటి ?"

"ఆయన లేనప్పుడు.. ఎందు కింకా వుండటమని ఆలోచిస్తున్నాము.."

"మీ రన్నమాట నిజమేనా ? ఇప్పుడు ?"

"అవును.. ఏం ఆశ్చర్యంగా వుందా ?"

"ఉండదూ మరి !"

"ఎందుకూ ?"

"మా నాన్నగారి లేనప్పుడు ఇక్కడ నాకేం పని నిజంగా ? అనటం.. నాకెంతో బాధగావుంది"

"నే నెవరితో నైతే పనుండి వచ్చానో వారు లేనప్పుడు యీ రాత్రి...ఇలాంటి గొప్పవారిఇళ్లల్లో ఒంటరిగా యిలా వుండటం ఓ గొప్ప జీవితం గడుపుతున్న జమీందార్ గారితో ముఖాముఖీ మాట్లాడటం.. నా అనుభవంలో ఎన్నడూ లేదు. ఇంతవరకు.."

"మీరు పనుండివచ్చిన వ్యక్తి లేనంత మాత్రాన, పలకరించి అందరించే వ్యక్తితో ప్రసంగించటం-ఒంటరిగా వుండటం మీకు భయాన్ని కల్గిస్తోందా ?"

"ఇంతవరకూ లేదు మరి! అయినా పరిస్థితు లెలా మారుతాయో ఎలా వూహించగలను ?"

"అయినా ! మీ రెందుకంత దూరం ఆలోచించటం ?"

"స్త్రీని కాబట్టే! పరాయివూరునుంచి వచ్చాను కాబట్టే! గొప్పవారింట్లో ఒంటరిగా వున్నాను కాబట్టేనూ !—"

"నాకు నవ్వొస్తోంది మీ ఆదుర్దా చూస్తోంటే ! ఏదో పెద్ద చదివిన స్త్రీలాగా వుండికూడా ఎందుకంత భయం ?"

"చదువుకీ, నడుస్తున్న రోజులికీ, గడుస్తున్న జీవితానికీ ఆవరించే భయాందోళనలకీ — వున్నట్లే వుండి ఒక్కసారిగా మారిపోయే పరిస్థితులకీ—యేమీ సంబంధం లేదు. తమ తమ నెలవులు తప్పటం తరువాయిగా జీవితం ఎన్నో మార్పులికి లోను కావల్సివుంటుంది. అపజయాలూ—అనుమానాలూ-హఠాత్ గా ఆవరిస్తాయి...క్షమించండి...తమకివన్నీ తెలీనట్లుగా చెబుతున్నందుకు..." అని వెంటనే తెలివి తెచ్చుకుని, విక్టోరియా వూరుకుండిపోయింది.

రాజేంద్రంకి విక్టోరియా మాటల్లో చాలా సభ్యత—సంస్కారం వున్నట్లు తోచింది.

"మీకు రంగుల్లో ఏ రంగు యిష్టం?"

హఠాత్ గా రాజేంద్రం యిలా విషయాన్ని ఎందుకు మార్చటం జరిగిందో విక్టోరియాకు అర్థం కాలేదు. మళ్లీ ఎవరివో అడుగుల చప్పుడు...

"ఎమరాల్డ్ గ్రీన్—" చెప్పింది విక్టోరియా.

"పువ్వుల్లో?"

"గులాబీ..."

"వర్షపు రాత్రి బాగుంటుందా ? వెన్నెల రాత్రి హాయిగా వుంటుందా? ఏదీ మీ అభిరుచికి తగింది ?"

"వెన్నెల వర్షంలా కురుస్తోన్న రాత్రి!"—విక్టోరియా జవాబులో ఎంత తృప్తిపడ్డాడు అతను.

"ఏమిటీ ఇలా అడుగుతున్నానని ఆశ్చర్యంగా వుందా?"

"ఉండదని మీరేమైనా అనుకుంటున్నారా?"

—రాజేంద్రం గిజగిజతన్నుకున్నాడుతనప్రశ్నని గమ్మత్ గా గారడీచేసి తీక్షణంగా తన పైకే వేసినందుకు—

తనకు తను ఎంతో తక్కువ చేసుకుంటూ,

"చూడు విక్టోరియా ! నేను చాలా తెలీకుండా ఎంతో స్వతంత్రంగా—చనువుగా ప్రసంగించాను. ఏమీ అనుకోవద్దు!...వెళ్ళొస్తాను..." అంటూ, గబగబ విక్టోరియానుంచి దూరమైపోతూ, మెట్లెక్కి మేడ్లో అంతస్థుకి దారితీశాడు రాజేంద్రం...వసారాలో అడుగుల చప్పుడు ఎవరిదో దూరమైంది. అంతలో... ఎందుకో గబుక్కున మెట్లమీదే ఆగిపోయి... రాజేంద్రం...

"విక్టోరియా!...విక్టో...రియా...!! వి...క్టో...రి...యా..." లోలోన గొణుక్కుని మెల్లిగా పైకి వెళ్లిపోయాడు.

భోజనశాలలో నీలిరంగు దీపాలు నిద్ర కుపక్రమించినట్లు ఆరిపోయాయి. క్రమంగా...వెంటనే విక్టోరియా తన కేర్పాటుచేసిన గదిలోకి వచ్చేసింది వసారాలోంచి. అలా వస్తోన్నప్పుడే ఇందాకటినించీ ఆమె విన్న అడుగుల చప్పుడు ఎవరిదో తెలుసుకోవాలనే ఆదుర్దాతో ఎవరైనా ఏ మూలన్నా ఏ గోడవారగానన్నా ఏ స్తంభం చాటునన్నా చీకట్లో యింకా నిల్చేవున్నారేమోనని చుట్టూ కలయ చూస్తూ వచ్చింది. ఎవరూ...ఎక్కడా...ఎలాగూ కనుపించ లేదు.

తను భ్రమపడిందేమోననుకొంది. మెల్లిగా, ఆరిన జుత్తుని వాలుజడగా అల్లుకుంటూ ఓ సోఫాలో కూర్చొంది విక్టోరియా.

రాజేంద్రం ప్రసంగం ఆమెకెంతో ఆశ్చర్యాన్నీ అనుమానాల్నీ ఆందోళననీ వుండీ వుడిగీ కల్గిస్తోంది.

తనలో, రాజేంద్రంకి ఏదో ప్రత్యేకాకర్షణ కనిపించి వుండాలి! లేకపోతే అలా ఎందుకు సంభాషిస్తాడు?

తన తండ్రి సంగతి ఎరుకపర్చకుండా తన నింతసేపు మాట్లాడించటం ఎందుకు జరిగింది.

రాజేంద్ర హృదయం ఏదో అభిరుచిని, తన నుంచి పొందాలని కుతూహలపడుతోన్నట్టు విక్టోరియా వూహించింది.

"రావ్ సాహెబ్ గారి కోసం ఎందుకు వచ్చారు? ఏం పనీ? నావల్ల ఏదైనా సాయం కావాలంటే చెప్పండి, చేయగల్గితే చేస్తాను"— ఇలా ఎంతకీ అడక్కపోవటంతో, రాజేంద్రం పట్ల విక్టోరియాకి ఓ గొప్ప అనుమానం ఏర్పడింది. "తన అభిరుచుల్నీ ఇష్టాల్నీ ఎందుకు మనస్ఫూర్తిగా కోరి చెప్పించుకున్నాడు? ఒకవేళ తనవీ అవేనని తృప్తి పడడానికా? ఏదో ఉద్దేశ్యం రాజేంద్ర మనస్సులో తన పట్ల గాఢంగా అలుముకుని వుంది!" విక్టోరియా తీవ్రాలోచనల్లో మునిగిపోతోంది...

ఎవరిదో...వసారాలో అడుగుల చప్పుడైంది. విక్టోరియా తల త్రిప్పి చూసింది. కాపలావాడు మెల్లిగా తలుపు త్రోసుకొన్తూ...

"ఇంకా పడుకోలేదా? అమ్మగారూ!" అన్నాడు...ఆ అడగటంలోని ఎంతో మార్దవం విక్టోరియాకు తృప్తినీ శాంతినీ కల్గించింది.

"లేదు...అన్నట్లు నీ పేరేమిటి?"

"మీ అమ్మగారు కులాసాగా వుందా?"

విక్టోరియా తెల్లబోయింది ... "ఇదేమిటి తను పేరడిగితే, అతను తన తల్లి క్షేమం అడుగుతాడూ!" అని.

"మా అమ్మని నువ్వెరుగుదువా?"

తలూపాడు రంగడు - తెలుసన్నట్లు...

"ఎలా తెలుసు?"

"ఎలాగా..."అంటూ ఓ చిన్న నవ్వు నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో, లోగడ అతను నవ్వినప్పుడు విక్టోరియాకు కల్గిన అనుభూతే భావనే కల్గింది.

రంగడు తన తల్లినిగురించి తెలిసిన వ్యక్తేనని గ్రహించింది విక్టోరియా! అయితే తను కూడా తెలిసే వుండాలే!...అవును ... తెలియబట్టేగా గేటు తీన్తూ లోనికి ఆహ్వానించేప్పుడు నవ్వాడూ! మళ్ళీ మెట్లెక్కి ఇక్కడొచ్చేప్పుడూ నవ్వాడూ!...

"అయితే ఎలా తెలుసు?" విక్టోరియాకు రంగన్నని అడగాలనిపించి. అడిగింది.

అతను నవ్వాడే కానీ, ఇసుమంతైనా బయటికి చెప్పలేదు.

"ఎలా తెలుసు మా అమ్మ, నేనూ? నీకు? చెప్పవా?" అంది విక్టోరియా మరోసారి...

"ఎలా తెలిస్తేనేం? తెలుసు. ఇలా మీరడగటమూ నేను ఇప్పుడు ఇక్కడ చెప్పటమూ ఏమీ బాగుండదు...వూరుకోండి!"

విక్టోరియాకు, తెలుసుకోవాలనే తపన, ఆదుర్దా ఎక్కువై తగ్గిపోయింది.

"ఎందుకు చెప్పకూడదూ?" విక్టోరియా వూరుకుండక పిచ్చిగా అయోమయంగా అడిగింది.

"చెప్పకూడదు కాబట్టే చెప్పదల్చ లేదు..." నిజంగా చెబితే, మీరు వెంటనే వెళ్ళిపోవాలనుకుంటారు...అలా వెళ్ళిపోయేట్లు చేయటం నా కిష్టంలేదు. రాక రాక వచ్చారు. ఈ రాత్రి వుండి వెళ్ళిపోవటం నాకెంతో తృప్తిగా వుంటుంది..."

"ఎందువల్ల?"

"చాలా కాలానికి చూట్టంవల్ల! మిమ్మల్ని ఎత్తుకుని ఆడిస్తో - ముద్దు ముద్దుగా మాటలు చెప్పి పెంచటంవల్ల...మీతో... మీ చిన్నతనంలో...నీ లాగా పాపలా ఆడుకోవటంవల్ల..."

"నేను-నీ, చేతుల్లో ఆడుతో-పెరిగానా?"

"అవునన్నట్లు"గా తలూపాడు; రంగని కళ్ళలో నీరు మమకారాన్నింపుకుని ఆనందబాష్పాలై రాలుతోండడం విక్టోరియా గ్రహించింది.

"రావు సాహెబ్ గారికోసం వచ్చినందుకు ఆయన లేకపోగా, నువ్వయినా కనిపించావ్! నిజంగా నే నెంత అదృష్టవంతురాల్ని! ఒంటిగా - యీ రాత్రి ఎలా యీ మూడంతస్థుల మేడలో గడపడమా అని బెంబేలు పడిపోతున్నా! మీ దొరగారు చాలా విచిత్రమైన వ్యక్తిలాగున్నారే! మర్చాను...ఆ చెల్లమ్మ మళ్ళీ కనిపించలేదు. ఏమైపోయింది?" విక్టోరియా తన

గుండె విప్పి, అప్పటికి వున్న విషయాన్ని రంగని ముందు కుప్పపోసింది.

రంగడు అన్నీ విని "రావు సాహెబ్ గారు ప్రస్తుతం లేరు..."

విక్టోరియా వులిక్కిపడింది. "లేరూ!" అంటూ.

"లేరు...ఆయన యీ లోకం హఠాత్ గా విడిచి దాదాపు ఏడాది కావొస్తోంది..."

"మరి మా అమ్మ, వుంటారనీ విదేశాలకి వెళ్ళి ఇటీవలనే వచ్చారనీ...చెప్పిందే!"

"రావు సాహెబ్ గారు మరణించిన వార్త మీ అమ్మకి తెలియపర్చకుండా దాచేసింది నేనే!" రంగడు తన తప్పు ఒప్పుకున్నాడు...

"ఎందువల్ల?"

"రావు సాహెబ్ గారు అలా చెప్పమన్నారు. మరణించటానికి ముందు ఓనాడు రహస్యంగా, ఎవరడిగినా నన్ను ముఖ్యంగా మీ అమ్మకు!"

"ఇంతవరకూ మా అమ్మకు తెలీదుగదూ!"

"తెలీదు..."

"నిజంగా-నే వెళ్ళగానే అడుగుతుంది ఏమని చెప్పటం ఆయన్ని గురించి మా అమ్మకి..." విక్టోరియా ఆలోచనల్లో పడింది.

రంగడుకూడా ఆలోచనల్లోపడక తప్పలేదు. ఆకాశంలో వర్షించిన మేఘాలు గుంపులు గుంపులుగా ఎటకో తరలిపోతున్నాయి. వర్షం వెలిసింది. వానగాలి చలిగా వీస్తోంది.

గడియారం పదకొండు కొట్టింది.

రంగనికి ఆవలింతలు వచ్చాయి.

విక్టోరియా అర్థం చేసుకుంది.

"నిద్రొస్తోందా రంగడూ!"

"చాలా కాలమైంది గదా! ఇలా ఇప్పటివరకూ మేల్కొని ఏకధాటిగా వుండటం..."

"ఒంటిగా యీ రాత్రంతా ఎలా గడపటం?"

"భయంగావుందా తల్లీ!"

"ఉందని" చెప్పలేకపోయింది విక్టోరియా. ఎందుకనంటే వుండీ వుండని స్థితిలో మనస్సంతా వ్యాకులపడిపోతోంది.

"ఏం భయం లేదమ్మా! నేనూ దగ్గర్లోనే మెట్ల దగ్గరగా పడుకునివుంటాను. పిలి స్తేచాలు పలుకుతాను. నాదేమీ బండనిద్రగాదు తల్లీ! అన్నట్లు మరిచాను రావు సాహెబుజీ కోసం మీ అమ్మ ఎందుకు పంపింది నిన్ను?"

"క్రిస్ట్మస్ పండక్కి ఆహ్వానించటానికి. నన్ను చదివించి ఓ మనిషిగా చేసినందుకూ కృతజ్ఞత తెల్పుకుని ... చూద్దామని వచ్చాను..." విక్టోరియా ఎంతో వుబలాటపడుతూ కృతజ్ఞతాభావాన్ని మాటల్లో ధ్వనింపచేస్తో...అంది.

"ప్చ్...ప్చ్..."రంగడు సానుభూతి చూపాడు. తెల్లవార్లూ రంగడితో ఇలా ఏదో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతూ కాలక్షేపం చేద్దామనిపించింది విక్టోరియాకు. కారణం ఏమిటంటే మళ్ళీ తన వూరికి రైలు తెల్లవారు ఝామునగానీ లేదు...అంతవరకూ బిక్కు బిక్కుమంటూ వుండటం బాధగా వుంది ఆ గదిలో ఒంటరిగా. రంగడు జోరుగా ఆవలిస్తున్నాడు.

విక్టోరియాకి అతన్ని బాధించటానికి మనస్కొప్పలేదు.

"వెళ్ళి పడుకో రంగడూ! ధైర్యంగానే వుంటాన్లే!" అని అతణ్ణి పంపేసింది.

రంగడు ఆమెను గదిలో వుండేలాగు చేయగల్గాడేగానీ మనస్సంతా ఏదో బాధ వ్యాకులత భయమూ ఆందోళన, గాఢంగా అలుముకున్నాయి.

రంగని హృదయం ఇలా కొట్టటానికి కారణం ఏమిటి? ఎవరూ ఆ కారణాన్ని కల్పించేది? ఎవరికీ తెలీకపోవచ్చు...కానీ; రంగడి బాగా తెలుసు; చెల్లమ్మకి ఓ మాదిరిగా తెలుసు... తెలిసే రంగడు, చెల్లమ్మ బాధపడ్డారు...భోజనశాలలో విక్టోరియాతో రాజేంద్రం ప్రసంగిస్తుంటే ఏం చేస్తాడోనని తిరిగారు...

రాజేంద్రం! అతని ప్రవర్తన!! తల్చుకుంటేనే భయం వేస్తుంది ఎవరికైనా? అందుకే రంగన్న రాజేంద్రం గురించి చెప్పక వదిలేశాడు...విక్టోరియాకి.

ఈ రాత్రి ఏమైనా అఘాయిత్యం చేస్తాడేమోనని భయంగానేవుంది రంగడికి. అందుకే మెట్లదగ్గర పడుకుని వుంటానని, విక్టోరియాకు ధైర్యంగా చెప్పి వెళ్లాడు.

రంగడు వెళ్లాక మేడమీదా - లోపలా - రెండు మూడు కాంతివంతమైన దీపాలు ఆరిపోయినై.

విక్టోరియా గదిలో మాత్రం నీలిరంగు విద్యుద్దీపం ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతోంది. ఆ కాంతిలో - టేబిల్ మీదవున్న పాలరాతి అందమైన వీనస్ శిల్పం—వెన్నెలముద్దలా...సౌందర్యవంతమై సమ్మోహింప చేస్తోంది...

విక్టోరియా దానివంక చూస్తో వీనస్ యొక్క ప్రతిభకు సంబంధించిన విషయాల్నీ కథల్నీ మన స్సులో తల్చుకోసాగింది—

పాశ్చాత్యులకు సౌందర్యాధిదేవత వీనస్—!

భారతీయులకు సౌందర్యాధిదేవత రతీదేవి—!

పేర్లు తేడా కావచ్చు...రూప, లావణ్య—యవ్వన శోభామయశీలత అంతా ఒకటే నేమో!

విక్టోరియాకు ఒకటే ననిపిస్తోంది ఆలోచిస్తూంటే!

ఏమో తోచటం, ఏమీ తోచకపోవటం అంత కష్టం కాదేమోననిపించింది ఆ సమయంలో విక్టోరియాకు—

"ఆకాశం తెలితెలి మబ్బులతో ఆవృతమై పోయింది...వర్షం లేకపోయినా తేమగాలి, చలి పుట్టిస్తో వీస్తోనేవుంది, నిద్ర రాకపోయినా ఆలోచనలు అవిరళంగా జనిస్తోనే వున్నాయి. రావుసాహెబు గారు లేకపోయినా రంగడి ఆదరణ మాట—మంచి తనమూ—మర్యాదా—ధైర్యమూ అనుకోకుండా—అదృష్టవశాత్తూ లభ్యమైనాయి. ఎలాగో తెల్లవారే దాకా—యీ రాత్రిని గడిపేస్తే రైలుకు—హాయిగా అందుకోవచ్చు..."

విక్టోరియా తేలిగ్గా — తెరపిగా — కుదురుగా యోచిస్తోంది—

గడియారం పన్నెండుగంటలు కొట్టి అరగంట యింది...

హఠాత్ గా—ఏదో చప్పుడైంది...విక్టోరియా మంచంమీంచి లేచి కిటికీదగ్గరగా పోయి మేడక్రిందికి చూసింది...

ఎవరూ లేరు...కనిపించలేదు...

గులాబీ చెట్లవద్ద—గుబురుగావున్న కొమ్మ లెందుకో — ఎవరో కదిలించి — రెచ్చగొట్టినట్లుగా వూగుతున్నాయి.

చీకటి తెరలు—మేడమీది ఓ లైటుకాంతిలో—పల్చపల్చగా—విడిపోతున్నాయి.

నిద్ర రాకపోయినా ప్రయాణికపు బడలిక — కొంతమత్తునీ మగతనీ కనురెప్పలమీదికి వచ్చి వాలే లాగు చేస్తోంది.

"ఏదో తనకున్న భయం యిలా ప్రవర్తింప చేస్తోంది"—అని తనకుతాను సంబాళించుకుని—వచ్చి మళ్లీ పడుం వాల్చింది విక్టోరియా!

గడియారం ఒంటిగంట కొట్టింది.

వీనస్, నీలికాంతిలో యౌవన మాదకత్వాన్ని ప్రస్ఫుటింపచేస్తో వుంది. దానివంకే తదేకంగా చూస్తో—దాని అందాన్నీ దాన్ని శిల్పించిన శిల్పినీ అభినందిస్తో చిరునవ్వుతో—నిద్రకు కనురెప్పల్ని వాల్చింది—పాతికసంవత్సరాల మధుర భావపూరితమైన యౌవనాన్ని నింపుకున్న విక్టోరియా!...

రంగడు పడుకుంటానన్నాడేగానీ నిజంగా కన్నుమూయలేదు. అతని జాగ్రత్తా, దృష్టీ, యావ, అంతా మూడో అంతస్థునుంచి క్రిందికివున్న మెట్లమీదే వుంది...ఆ మెట్లమీగ గా రాజేంద్రం ఒకవేళ దిగి వస్తాడేమోననే అనుమానం బాగావుంది. ఎందుకంటే అతన్నిగురించి రంగనికొక్కనికే బాగా తెలిసేది. భోజనశాలలో అతని వాగ్ధోరణి విన్నాక తప్పకుండా విక్టోరియాను చూడటానికి వస్తాడనే నమ్మకం రంగనిలో పాతుకుపోయింది. ఎప్పుడు వస్తాడనేది తెలుసుకోవటం కోసమే ఓ కిటికీ పైభాగపు తలుపుల్ని ఓరగా తెరచివుంచేశాడు. అడుగులచప్పుడు వినబడటంతోనే హఠాత్ గా లేచి అతన్నిచూస్తో అనుసరించడానికి అనుకూలంగా మార్గాన్ని కనిపెట్టుకుని జాగ్రత్తలో వున్నాడు...—

ఎందుకైనా మంచిదని ఓసారి పనిలో పనిగా లేచివెళ్లి రంగడు విక్టోరియాను చూసొచ్చాడు కిటికీ గుండా.

విక్టోరియా తీగమీది పువ్వులా నిద్రపోతోంది. "తన మాటలమీద నమ్మకముంచుకుని నిద్రిస్తోంది..." అని రంగడు తృప్తిపడి, మెల్లగావచ్చి, యథాస్థానంలో కూచున్నాడు...

చీకటి చిక్కపడుతోంది.

మేడమీద మూడో అంతస్థులో...రాజేంద్రం ముస్తాబవుతున్నాడు...

ఎమ్రాల్డా గ్రీన్‌రంగులో రాత్రి డ్రస్ ధరించాడు. కాస్త తెలివివుండేలా వైట్ హార్స్ పట్టించాడు. దిల్ బహార సెంట్ ఘుమ్మగుంటూ హోరెత్తుతోంది...

గులాబీ పువ్వుల్ని చేతికి అందినంతవరకు—ఎన్ని దొరికితే అన్ని ఆ చీకట్లో - దొంగలాగాపోయి కోసుకొచ్చాడు దొడ్డివైపుగా దిగిపోయి ఎప్పుడనగానో... వాటిని చక్కగా పుచ్చుకుని గదిలో లైటు ఆర్పేసి, అడుగులో అడుగు వేస్తో మెట్లుదిగి భోజనశాలలోంచి విక్టోరియా గదిముందుకొచ్చి ఆగాడు.

రంగడివి పాముచెవులు... మెల్లిగా కూర్చున్న వాడల్లా లేచి దక్షిణద్వారం ప్రక్కగావున్న నాప రాతి అరుగుమీదగా కూర్చున్నాడు...

రాజేంద్రం గదికి అవతలవున్నాడు తలుపు ఒక్క విక్టోరియాకే వినబడేట్లు కొడ్తూ...

రంగడు గదికి ఇవతలవున్నాడు... ఎవ్వరికి కనిపించకుండా, ఏం జరుగుతుందో, ఎలా విక్టోరియాని రక్షించడమో, ఆలోచిస్తో...

రాజేంద్రం సరిగ్గా ఒంటిగంటన్నరకి విక్టోరియాని పిలుస్తో తలుపు చప్పుడుచేయ సాగాడు...

విక్టోరియా కమ్మని నిద్రలో వుందేమో కసుక్కుమని ముల్లు గుచ్చుకున్నట్లు మేల్కాంచింది. ఎవరో తనపేరు మధురంగా వుచ్చరిస్తున్నట్లు ఆలాపనగా వినపడుతోంది విక్టోరియాకు.

'ఎవరా ?'—క్షణంసేపు చెవులు నిగిడ్చివింది.

రంగడేమో ననుకొని కిటికీలోంచి చూసింది-కాదని అంతలోనే నిశ్చయం చేసుకుంది.

"మరెవరూ ? తనని పేరెట్టి పిల్చేదీ ?"- విక్టోరియా కొస్త నిద్ర విదిలించుకుని తీక్షణంగా ఆలోచించేసరికి, 'రాజేంద్రం' పేరు గుర్తుకొచ్చింది... అంతే! గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి...

"ఏమిటీ ఇంత అర్ధరాత్రప్పుడు తనని రాజేంద్రం పేరెట్టి పిలవడం ?"—విక్టోరియా కలగుండు పడిపో సాగింది...

తలుపు ఉత్తరవేపున - మృదువుగా చప్పుడవుతోంది...

ఎందుకైనా మంచిదని, విక్టోరియా దక్షిణవైపుగా పోయి తలుపు గడియతీసి వుంచేసింది — "ఏలైతే విపత్కర పరిస్థితి సంక్రమిస్తే గభాల్న రంగణ్ని పిలవటం కోసం"...

రాజేంద్రం- 'విక్టోరియా !' అంటూనే తలుపు కొడుతున్నాడు...

విక్టోరియాకు ఇక తప్పనట్లుతోచి, తన జాగ్రత్తిలో తాను వున్నట్టుగా, దృఢంగా భావించుకుని_ నెమ్మదిగా కదిలివెళ్ళి, వుత్తరవైపు తలుపుతీసింది...

"రాజేంద్రం !" చేతిలో పట్టినన్ని గులాబీలూ, ఒంటినిండా ఎమ్రాల్డా గ్రీన్‌కలర్ బట్టలూ, వాటినుంచి మత్తెక్కించే దిల్‌బహార్ సెంటు వాసనా! విక్టోరియాని వున్మాదస్థితికి మార్చేశాయి క్షణంలో... కాని, ఆమె తెప్పరిల్లి, కోలుకుంటూ - ఆశ్చర్యంగా చూస్తో "మీరా !"—అంది...

"ఏం ? ఎవరనుకున్నావ్ ? భయంవేసిందా ?"_ అంటూ చేతిలోని గులాబీల్ని విక్టోరియాకు అందివ్వబోయాడు—"తీసుకో ! విక్టోరియా ! నీకిష్టమైనవేగా..." అని కూడా మాటలోమాటగా అనేశాడు...

విక్టోరియాకు, అర్ధమైంది; అతని రాకలోని ఆంతర్యము, అతని చేష్టల్లోని రహస్యమూ, అతని ముఖంలోని, ఆరక ప్రజ్వలించే కోర్కనూ...

ఇక తను కొస్త కరుకుగా ప్రవర్తిస్తేగానీ యీ విపత్కర పరిస్థితినుంచి బయటపడటం కుదరదనీ మానాభిమానాలు దక్కవనీ అనుకుంది—విక్టోరియా:

చాలాసేపు మూగగా వుండిపోయింది గదిలోని వాతావరణం...

టేబిల్ మీద వీనస్ అందంగా కనిపిస్తోంది.

నీలికాంతి మత్తుగా కాస్తోంది...

అతను బాగా మైకంలోవున్నా, మనిషిలో ఎంతోమార్పు కనిపిస్తోన్నా, మాట తడబడకుండా—స్ఫుటంగా మాట్లాడుతుండటం—ఆ నేర్పూ—విక్టోరియాకు అమితాశ్చర్యాన్ని కల్గచేసింది—

"నిద్రాభంగం కల్గించానుగదూ ?"

"లేదు..." అని విక్టోరియా అతనికి జవాబిచ్చింది.

"ఎందుకు మీరిలా విచిత్రంగా అడుగుతారు. —విషయం తెలిసివుండి కూడా !"

"నువ్వు దేవకన్యవు... కన్నె గులాబీవి... ఇదిగో కనిపిస్తోన్న సౌందర్యాధిదేవతవైన వీనస్‌వి... నీ సౌందర్యం అనుభవిస్తో—నీమాట వింటో, ఈ రాత్రంతా జాగరణ చేయాలని తపన... వచ్చాను" —అతను కైపులో వున్నట్లు విక్టోరియా అర్థం చేసుకుంది—

"క్షమించాలి... మీ వైఖరి నాకేం నచ్చలేదు... గోలచేయకుండా వెళ్ళిపడుకోండి! మీరు వృథాగా చనువుచేసుకుని మాట్లాడటం నాకు చాలాకష్టంగా వుంటుంది... నేనెవరో బజారుమనిషినని వూహించుకు నుంటారు... మొదట్నించీ మీ మాటలూ—వైఖరీ—చూపులూ-నాకు అనుమానంగా నేవున్నాయి ... నేను మీ రనుకున్నంత హీనురాల్ని గాను... మానాభిమానాలు, ఆత్మగౌరవం నిలుపుకుంటూ బ్రతుకుతున్న దాన్నే... మీకు బలికావటానికి నేను రాలేదు... మీ నాన్నగార్ని దర్శించుకు నేందుకు వచ్చాను... ఆయన లేరని తెలీటంతో—చాలా నిరాశపడ్డాను..." ఇలా విక్టోరియా తనబలంకొద్దీ అంటోంది.

రంగన్నకి గదిలోని ఇరువురి మాటలు విన్పిస్తోనే వున్నాయి...

రాజేంద్రం, ఆమె మాట్లాడినంతసేపు విననట్లే వినపడనట్లే వ్యవహరించాడు.

అతను ఆ రాత్రికి—విక్టోరియాతో జాగరణ చేద్దామనుకున్నాడు...

విక్టోరియా లొంగేసూచనలు ఎక్కడా పొడ చూపడంలేదు అతనికి.

అతను, విక్టోరియాను ఎన్నోవిధాలుగా—గొప్పగా—మర్యాదగా—మాటలద్వారా వర్ణించాడు లొంగుతుందేమోనని.

విక్టోరియా కొరకరాని కొయ్యగా మారిపోసాగింది...

అతనికి నిషాక్రమేపీ వుధృత మవసాగింది. మానవత్వం మరుగునపడ సాగింది. దానవత్వం ప్రకోపిస్తోంది.

విక్టోరియా పసిగట్టిం దిదంతా! ఉండి-ఉండి... అతను కైపెక్కి పోసాగాడు. విక్టోరియాకి భయం, అందోళన, ఆవరించుకోసాగినై.

"విక్లోరియా!" అంటూ గభాల్న రాజేంద్రం ఆమె ఒంటిమీద చేయి వేశాడు...విక్టోరియా విదిలించేసింది-దూరంగా జరిగిపోతూ! కోపంగా చూస్తూ... "ఏం? శరీరంలో విద్యుత్ ప్రవహించిందా? విసిరి కొట్టావ్?"-అన్నాడు వికటంగా నవ్వుతూ!

"ఛీ!"-అసహ్యించుకుంది-ఆమె. అతను రెచ్చిపోతూ-ఆమెను సమీపించాడు ... ఆమె అతనిబారి నుండి సాధ్యమైనంతవరకు తప్పుకుంటూ, గట్టిగా బుద్ధొచ్చేలా-ఘాటుగా మాట లనసాగింది. అతను మూగవాడిలా - చెవిటివాడిలా ఆమెను వెంటాడసాగాడు...ఓ కీచకుడై...ఆమె ఇక అతని భీకరప్రకృతి చూడలేక నిశ్చేష్టురాలైపోసాగింది ... హఠాత్ గా రాజేంద్రం విజృంభించి ఆమెను కౌగలించుకోబోయాడు...ఆమె అతని ఇనుపహస్తాలకు అందకుండా అటూ-ఇటూ తప్పించుకుంటూ గదంతటినీ కలయతిరుగసాగింది.

అతను చిరాకెత్తాడు...

ఆమె వివసురాలౌతోంది క్రమేపీ...

అతను రాక్షసుడైపోయాడు...

ఆమె అబలకాసాగింది...

అతనికళ్ళు చంద్రనిప్పుల్ని చెరుగుతున్నాయి.

ఆమె హృదయం ఆర్తనాదం చేయబోతోంది-

ఆమెని సమీపించి, తాకి-గట్టిగా ఆశ్లేషించాడు.

ఆమె అతని కబంధహస్తాల్లోంచి పెనుగులాడ్తూ విదుల్చుకుంటూ కెవ్వున కేక వేసింది-

అతను లెఖ్ఖచేయకుండా, ఆమె నెత్తుకుని-మంచంమీదకు విసిరిపార వేయబోయాడు - క్షణంసేపు, గిజగిజలాడుతున్న విక్టోరియాను చూస్తో-ఆమె బుగ్గల మీదకూ - పెదాలమీదకు తన ముఖాన్ని ఒంచబోయాడు...రాజేంద్రం—

విక్టోరియా నీచంగా చూస్తూ ఫెడీల్ మంటో చెంప పగిలేట్టు ఒక్కటిచ్చుకుంది...

అతను హుంకరించాడు; ఆమె విలపించింది.

దక్షిణపై పుతలుపు తోసుకుని రంగడు హుటాహుటిగా లోనికి వచ్చేసరికి, ఊహించినంత ఘోరం విలయతాండవం చేస్తోవుంది...

రాజేంద్రం రంగణ్ణి చూశాడేకాని, జంకలేదు; నిర్లక్ష్యంగా-మాత్రం,

"నువ్వివిషయంలో కల్పించుకున్నావో ప్రాణాలు దక్కవ్. నోర్మూసుకు బయటికి పో!" - ఉరిమాడు. అతని పాషాణహస్తాల్లో ఆమె యవ్వనం, సుకుమారం మార్దవం నలిగిపోసాగినై...రౌండ్ టేబుల్ మీద గులాబీలు రెక్కలు విరిగిపోయి నేలపడి విలపిస్తున్నాయి.

"అతను ఆమెను వదిలేపరిస్థిలో లేడు;" రంగడు గ్రహించాడు.

రాజేంద్రం హస్తాల్లో, విక్టోరియా క్రూరంగా - నిర్దయగా - హింసింపబడటం రంగన్న సహించలేకపోయాడు.

నలభైయేళ్లు దాటినా, జబ్బబలం తగ్గని మనిషి రంగడు...పూర్వం తనెలావుండేవాడో, ఎంత బలిష్ఠమైన శరీరమో, ఎంత కండపుష్టి కల్గివుందీ రంగన్నకి కొత్తశక్తిని తెచ్చుకునేలాగు గుర్తుకువచ్చింది.

ముందు పరిస్థితి చక్కబరుద్దామని మంచిగా చెప్పిచూశాడు...

రాజేంద్రం వినిపించుకోకుండానే చేతుల్లోని విక్టోరియాను మంచంమీదికి విసిరివేశాడు...తనలో శక్తినీ యవ్వనపు కోర్కనీ ప్రస్ఫుటీకరిస్తో...

రంగన్నకి మంచిని నమ్ముకుని ప్రవర్తించటం, రాజేంద్రంపట్ల న్యాయంగా తోచలేదు.

ఇంతలో విక్టోరియా మంచంమీదినుంచి ప్రక్కగా లేస్తూ, గదిలోంచి పారిపోవటానికి ప్రయత్నించటం రాజేంద్రం కనిపెట్టాడు...

పెద్దపులిలా గాండ్రిస్తూ—

"విక్టోరియా!" అన్నాడు...

ఆమె భయంతో లేవనుంకిస్తానేవుంది; గబుక్కున ముందుకుపోయాడు. ఆమెని వెళ్ళనీయకుండా చేయటానికి, అతను.

అతనిని తప్పించుకునే నిమిత్తం లేస్తోండగా నే—పట్టుకోబోయాడు, ఆమెని.

ఆమె అందకుండాపోదామని తప్పుకోవడంలో—తలవెళ్ళి గోడకు గట్టిగాకొట్టుకుంది. కళ్ళుతిరిగాయి; నిట్టునిలువునా విరగతీసుకుని నేలమీద, రౌండ్ టేబిల్ ని పడద్రోస్తూ పడింది-ఆమె సంచిలోనివి, దానిలో పెట్టుకోవలసిన బట్టలూ — నేలమీదకు జరజరా దొర్లిపోయాయి.

రంగన్న కోపోద్రిక్తమానసుడై ... కోపఘూర్ణిత నేత్రాలతో—రాజేంద్రంవంకం చూశాడు!

అతనుకూడా జంకూ — గొంకూ లేకుండా — ఓక్షణంపాటు నిల్చుండి, చరాల్న వెనుతిరిగిపోతూ, చెరిగిన తలకట్టుని సవరించుకుంటూ, కదిలిన ఓపన్ను కక్కి రక్తాన్ని గోడమూలకు వుమిస్తూ, వుత్తగవేపు గుండా నిష్క్రమించేశాడు...అలావెళ్తూ— ఎందుకో ఓసారి మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి వచ్చేసి, గుమ్మంలోంచే గదిలోకి-చెల్లాచెదరైన పరిస్థితిలో—దిమ్మతిరిగి పడున్న విక్టోరియాని తీక్షణంగా చూశాడు—

ఆ చూడటంలోనే — టేబిల్ మీది పాలరాతి వీనస్ కనిపించలేదు; అసలు రౌండ్ టేబిల్ మొత్తం ఒరిగిపడివుంది—

క్రింది పెదవిని కరచుకుంటూ, రంగన్నని చీల్చే వైఖరిలో చూస్తూ, గబగబా తినగదికి తూలుతూ-ఆయాసంతో వెళ్ళిపోయాడు...

రంగన్నకి రాజేంద్రంమీద అసహ్యం ఏర్పడింది...

ఒక్కసారి గదంతటినీ కలయచూశాడు; గులాబీలు రెక్కలువిడి మూలుగుతున్నాయిబాధతో —విలపిస్తూ...విక్టోరియా సంచీ ఎక్కడో ముడుచుకుపడి వుంది; ఆమె బట్టలూ, ఇతర అవసర వస్తువులు రౌండ్ టేబిల్ చుట్టూ చెల్లాచెదురుగా పడివున్నాయి.

వీనస్ విగ్రహాన్ని గురించి అసలు ఆలోచనే కల్గలేదు—రంగడికి.

మెల్లిగా, లేవనెత్తి మంచంమీద పడుకోబెట్టి, రెండునైపులా తలుపులుగడియ బెట్టి పొంగేఉద్రేకాన్ని అణగార్చుకోలేక తెలిసినవిషయాల్ని చెప్పటం సమంజసమనిరొయించి, ఏకాయకీగా — రాజేంద్రం గదికి వెళ్లాడు...

తలుపులు బావురుమంటూ తెరిచేవున్నాయి... మెల్లిగావెళ్లడం వుత్తప్పుడు అలవాటుగా వుండేది— అతనికి ఆ గదిలోకి. కాని అప్పుడు అతనిలో వుద్రేకం పొంగిపొరలుతోంది. విసురుగా లోనికిజొరబడ్డాడు... రంగడు...

రాజేంద్రం, బట్టలు మార్చుకుంటూ, హఠాత్ గా వచ్చిన రంగణ్ణిచూసి నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

"క్షమించండి! మీరు పిలవండే వచ్చినందుకు" రంగన్న ముందు వినమ్రతతో ప్రవర్తించాడు.

"నీ మూలంగా నేను చాలా అవమానం పొందాను. అసలు నువ్వెందుకొచ్చావ్ గదిలోకి"

"విక్టోరియాని మీకు దక్కకుండా చేయటం కోసం, ఆమె జీవితం నాశనం కాకుండా చేయటం కోసం, మీ పరపతినీ, గౌరవాన్నీ, జీవిత విలువనూ, వంశమర్యాదను, నిలపటంకోసం... రాక తప్పింది గాదు"—రంగన్న ఎంతో వినయతగా, రాజేంద్రంకి సమాధానమివ్వసాగాడు....

"నా సంగతి నీకు తెలుసుగా ఇన్నాళ్ళనించీ, నేను ఎలాంటి వాణ్నో చూస్తోనే వున్నావుగా! తెలుసుగా నా ప్రవర్తన?"

"అంతా తెలుసు బాబూ!"

"తెలిసే ఎందుకు యీ విఘాతం కలించావు, విక్టోరియా నాకు దక్కటం, నీ కెందుకుఇష్టంలేదు..."

"కారణాలు చాలా వున్నాయి...వింటే మీరు చాల బాధపడతారు"

"బాధపడే కారణాలయితే ఇన్నాళ్ళూ ఎందుకు చెప్పలేదు..."

"విక్టోరియాని మీరెప్పుడూ చూడలేదు కాబట్టి"

"ఏమిటది?"

విక్టోరియా మీకు చెల్లెలు...తెలుసా!"

"చెల్లెలా నాకు...విక్టోరియా! నీకేమన్నా మతిపోతోందా?"

"లేదు; తెలిసే మాట్లాడుతున్నాను...విక్టోరియా మీకు చెల్లెలే!"

"ఎలా?"—రాజేంద్రం ప్రశ్నించాడు.

రంగన్న చెప్పక తప్పలేదు...

"మీ నాన్నగారు–రావ్ సాహెబ్ గారు– నేనూ చాలా స్నేహంగా వుంటూ వుండేవాళ్ళం...ఇప్పుడంటే మీకు నేను యీ యింట్లో కాపలావాడుగా ఓ నౌకరుగా ప్రవర్తిస్తున్నాగానీ, అప్పుడు మీనాన్న గారికి ముఖ్య అనుచరుడిగా వుండేవాణ్ణి! ఆయన జీవితమంతా నాకు తెలిసినట్లుగా మరెవ్వరికీ తెలీదు; కనీసం మిమ్మల్ని కన్న స్త్రీకికూడా తెలీదు. ఆయన గారి అసలు భార్యకుకూడా తెలీదు.

రావుసాహెబ్ గారంటే పెద్దజమీగల్గిన వ్యక్తి. మీరుపుట్టకముందూ, పుట్టాక చాలా కాలం వరకూనూ..

అసలుభార్యకు పిల్లలులేరు. రావుసాహెబ్ గారు భార్యవల్ల పిల్లలు కలగక పోయేసరికి చాలా వ్యాకులపాటు చెందారు. అలాగే భార్యకూడా చెంది మనోవ్యాధితో మరణించింది.

తరువాత మీరుపుట్టారు. ఆయన జమీగ్రామాల్లో, నేనూ ఆయనా తిరుగుతుండే రోజుల్లో ఓ స్త్రీ సంబంధంవల్ల...

మిమ్మల్ని కన్నాక, మీ తల్లికూడా పోయింది.

మిమ్మల్ని రహస్యంగా తెచ్చి పెంచిన వాణ్ణి నేను...నా చేతుల మీదుగా మీరు పెరిగారు.

తరువాత విక్టోరియా తల్లికీ మీ నాన్న గారికీ ఓ సారి నా వల్లనే ఓ పల్లెటూళ్లో—రాగబంధం ఏర్పడింది; ఆయనగారికి విక్టోరియా తల్లి మీద ఎంత ప్రేమాభిమానాలుండేవో నేను వూహించినా చెప్పలేను...

మీ నాన్నగారికి పరిచయమైనపుడు విక్టోరియా తల్లి మేరీ ఓ బడిపంతులమ్మగా జీవిస్తోండేది; ఇంకా పెళ్లి కాలేదు; మీ నాన్నగారి ప్రోద్బలంతో మేరీకీ—మీ నాన్నగారికి రాయబారం జరిపి, ఒకటిగా చేయగల్గాను. ఆమె పోషణ మీ నాన్నగారే చూస్తో చేరదీశారు...మీ నాన్నగారి పోషణలోనే — విక్టోరియా పుట్టింది; విక్టోరియా పెద్దదై చదువుకోవటానికి వలయు ఖర్చంతా ముందుగానే జమీ అధికారులతో సంప్రదించి ఏర్పాటు చేసేశారు...మేరీ విక్టోరియాలు బ్రతికి వున్నంత కాలమూ మీ నాన్నగారిచ్చిన ఆస్థిని యథేచ్ఛగా అనుభవిస్తో బ్రతికటానికి అధికారాన్నిస్తూ — వీలునామాకూడా వ్రాసి, ఇచ్చేశారు—ఇదంతా జరిగి చాలా కాలమైంది ... అప్పుడు మీరు చాలా కుర్రతనంలో వున్నారు ఎంతో అమాయకత్వాన్ని నింపుకుని—ఆడుతో—పాడుతో—...

తర్వాత మీరు లక్నోలో చదువుకోంటుండగా—మీ నాన్నగారు ఎలా పోయారో మీకు తెలిసిందే! నిజంగా మీరనుకున్నట్లు మీ నాన్నగారు మరణించలేదు... తెలుసా ఆ సంగతి...

రాజేంద్రం ఇదంతా వింటూ ఆశ్చర్యపోతున్నాడు..."జబ్బుతో గాదాపోయింది నా తండ్రి"...

"ఎలా పోయారు?"— తెలీక అడిగాడు.

"విషం పుచ్చుకుని!"—రంగన్న చెప్పాడు.

"విషమా!"

"అవును..."

"కారణం?"

"తను చేసిన తప్పుకి పశ్చాత్తాపపడటం - ఎక్కువై...భరించలేక...దహిస్తో..."

—రాజేంద్రం వెఱగందాడు రంగన్నమాటకి...

"ఈ విషయం యథాతథంగా మేరీకి తెలుసా? విక్టోరియాకు తెలుసా?"

"ఎవ్వరికీ తెలీదు..."

"ఎందుకని..."

"మీ నాన్నగారే చెప్పొద్దన్నారు."

"ఎందువల్ల?"

"మేరీ చాలా సుకుమార హృదయ కావటం వల్ల..., తను లేని లోటుకి చింతా మగ్నమానసయై కుములుతూ మనోవ్యాధితో యేదైనా అఘాయిత్యం చేసి విక్టోరియాని దిక్కులేని దాన్నిగా చేసి పోతుందేమోననే భయంతో..."

"ఇప్పుడైనా విక్టోరియాకు తెలిసిందా?"

"కేవలం మరణించారనే చెప్పాను..."

"ఏమంది?"

"ఎంతో నిరాశచెందింది..."

రాజేంద్రం ఒక్కసారి విచలితుడైపోతూ—, రంగన్నను కౌగిలించుకుని క్షమాపణ కోరాడు

విక్టోరియా తరపున ... "నేను చాలా నీచంగా ప్రవర్తించినందుకు క్షమించు" అంటూ...

ఆ రాత్రి తెల తెలవారుతూండగా గదిలో విక్టోరియాకు మెలకువ వచ్చింది ... కళ్లు తెరిచి చూసింది. ఎదురుగా రంగన్న కాఫీకప్పుతో నిలబడివున్నాడు...

విక్టోరియా శరీరమంతా నొప్పులతో మండుతూంది...రంగన్న అందిచ్చిన కాఫీ త్రాగి కాస్త ఓపిక తెచ్చుకుని ...

"రంగన్నా! నేను ఇక వెళ్లిపోతా?" అంది హీనస్వరంతో — భయంతో ...

"అలా గేనమ్మా! గుర్రపుబగ్గీ తెస్తాను సిద్ధం కండి."" అంటూ ఆమె బట్టల్ని, అవసర వస్తువుల్ని, రౌండ్ టేబిల్ లేవనెత్తి, పోగుచేసి, సంచిలో సర్దాడు ...

ఈలోపుగా విక్టోరియా మెల్లిగాలేచి, ప్రయాణానికి సిద్ధమైంది; రాజేంద్రం మళ్లీ వస్తాడేమో ననే భయం ఓప్రక్క వేధిస్తోనే వుంది ...

మేడ క్రిందినుంచి రంగన్న పిల్చాడు.

మేడమీంచి విక్టోరియా సంచితో దిగివచ్చి గుర్రపుబగ్గీలో కూర్చుని ఎందుకో మేడమీదికి — ఓసారి చూసింది.

మూడో అంతస్థుపై కిటికీలోంచి నీలిరంగు తెరల్ని తొలగిస్తో రాజేంద్రం చూస్తున్నాడు... ఏదో బాధ అతనిముఖంలో అలుముకునివుంది ...

గుర్రపుబగ్గీ తోటదాటి — గేటు దాటింది — రైలుస్టేషన్ వైపుకి ...

అరగంటలో విక్టోరియా రైల్లో కూర్చొని — రంగన్నని అభినందిస్తో — సంతోషంకొద్దీ ఏదన్నా ఇద్దామని పర్సుకోసం సంచిలోకి చెయ్యిపెట్టింది. చాలా సేపటి వరకు పర్సు కనిపించ లేదు. టికెట్ మాత్రం రంగన్నే కొని తెచ్చియిచ్చాడు. ఆమె సంచీ నంతట్నీ కలచివేస్తో వెతుకుతూవుంది.

రైలుకూసింది. పచ్చజెండా రెపరెపలాడుతోంది.

"నా పర్సేది!" అంది విక్టోరియా.

"ఇదిగో!"అంటూ రంగన్న అందిచ్చాడు.

ఆమె అందుకుని తెరచిచూచింది. ఎన్నో వంద రూపాయల నోట్లు పేర్చబడివున్నాయి.

"ఎందుకింత డబ్బు! ఎవరిచ్చారూ!"- అనడిగింది విక్టోరియా!

"అవసరానికీ అనుభవించటానికీ నేనే ఇస్తున్నాను తల్లీ! ఇది నా డబ్బుకాదు. రావ్ సాహేబుగారు మీ కుటుంబం కోసం నావద్ద దాచిన డబ్బు... తీసుకోమ్మా" - అంటూ - గాద్గదికంగా అన్నాడు రంగన్న.విక్టోరియా పర్సులోనికి పెడుతూ ఏమివ్వాలో తోచక తికమక పడసాగింది.

రైలు మెల్లిగా కదలబోతుంది.

విక్టోరియా సంచీనంతా వెతకగ్గా హఠాత్ గా చీర మడతల్లో గట్టిగా ఏవో రెండు ముక్కల్లాంటి వస్తువులు చేతికి దగిలాయి.

విక్టోరియా నివ్వెరపోతూ, చీరమడతల్ని సవరించి తీసిచూసింది.

సగం విరిగిన వీనస్-పాలరాతి బొమ్మ...

"ఇది నాకెందుకు రంగన్నా! ఎందుకు ఇందులో దాచిపెట్టావు? నా జీవితం ఇక్కడకు రాకరాక వచ్చినందుకు ఎలాఅయిందో,దృష్టాంతరంగావుండటానికా?" అంది.

రంగన్నకి - తెలీదు ... ఆ బొమ్మ సంచీలో చీరెలతోపాటు సర్ది పెట్టాననే-సంగతి...

నిజం చెప్పాడు. విక్టోరియా ఆ సగం విరిగిన వీనస్ పాలరాతి బొమ్మ రెండు ముక్కల్ని రంగన్నకిచ్చేసి—

"తనుచేసిన చెడ్డపని - నాపట్ల-ఎలా పరిణమించిందో-దృష్టాంతరంగా చూచుకోమను మీ రాజేంద్రాన్ని-యీ బొమ్మని చూస్తో. అతని మూలంగా నా మానాభిమానాలు ఎలా మలినమైనాయో-నావ్యక్తిత్వం ఎలా దెబ్బతిందో రోజూ మాస్తో, తల్చుకుని పరితాపం చెందమను. ఇంతకంటే అతని నీచత్వాన్ని పరిహరింప చేసేదేంలేదు. ఇదే యీ సగం విరిగిన వీనస్ యిచ్చే సందేశం అతని పాపప్రవృత్తికి నిష్కృతి" - విక్టోరియా క్రమంగా ఇలా అంటుండగానే రైలు కదిలింది. రంగన్న దూరమై పోయాడు. అతని చేతిలో సగం విరిగిన వీనస్ పేలవంగా నవ్వుతోంది.